

Japetić

GLASILO HRVATSKOG PLANINARSKOG DRUŠTVA "JAPETIĆ" SAMOBOR, HRVATSKA

Godišnjak

God. 2018.

Izdavač: HPD Japetić, Samobor

U OVOM BROJU

- Nove društvene prostorije
- Godišnjica Japetića na Gradišću
- 12. Japetićev pohod
- 6. mala planinarska škola na Velebitu
- Kanjavec turno
- Plan izleta 2018.

HPD "Japetić"

Starogradska 15

PP 31, 10430 Samobor, Hrvatska

e-mail: info@hpd-japetic.hr

f japetic.samobor

@japetic

Japetić

Impressum

Japetić – Glasilo HPD-a "Japetić",
Samobor, Hrvatska

Nakladnik: HPD "Japetić", Perkovčeva 36a,
10430 Samobor, Hrvatska

• e-mail: info@hpd-japetic.hr

Glavni urednik: Antun Pavlin

• antun.pavlin@gmail.com

Uredništvo glasila: Robert Cvetković,
Hrvoje Biščan, Darko Dömötörfy,
Božica Grgečić, Bojan Horvat, Zdenko
Kristijan, Vladimir Novak

Fotografija s naslovnice: Cerinski vir
fotografija: Bojan Horvat

Fotografija na predzadnjoj strani: autor
Bojan Horvat

Oblikovanje: Crnonabijelo, Samobor
• e-mail: info@crnonabijelo.com

Tisak: Intergrafika, Zagreb

Autori osobno snose odgovornost za
objavljeni sadržaj svojih članaka. Stajališta
autora nisu ujedno i stajališta uredništva
Glasila. Rukopisi, fotografije i ostali
materijali se ne vraćaju. Objavljeni
materijali ne mogu se
koristiti u druge svrhe
ili objavljivati bez
suglasnosti nakladnika.

*Napomena: uredništvo
zadržava pravo uređivanja
tekstova!*

Sadržaj

Uvodnik	1
Nove društvene prostorije	2
12. Japetićev pohod	4
Godišnjica Japetića na Gradišću	5
Sudnikov pohod	6
U doba jaglaca	7
Dobar dan	8
Za Claru, Dragojlu i sve nas	9
Mali planinari na Japetiću	11
Veliki Alan	12
Tajne Okića	16
6. mala planinarska škola na Velebitu... ..	17
Hanzovom na Mojstrovku	18
Zimski uspon na Triglav	19
Slapovi Mirne	20
Tulove grede	21
Jesenska idila na Žumberku	21
Šugarska Duliba u novom ruhu	22
Sažetak godine u fotkama	23
Samoborska obilaznica 1958. – 2018.	25
Kanjavec turno	26
Samoborska obilaznica 2017.	27
Kako je to izgledalo u 2017.	27
Plan izleta 2018.	28

HPD "Japetić" je jedan od
osnivača Samoborskog
Športskog Saveza
i njegov je član.

Društvene prostorije i uplata članarine

Uplata članarine, preuzimanje iskaznica, kao i sve informacije mogu se dobiti na
sastancima **četvrtkom** u **20:00** u Perkovčevoj 36a.

Osim u prostorijama društva, uplatu članarine možete izvršiti svaki dan osim nedjelje, u
frizerskom salonu "Zdenka", Livadićeva 26, Samobor.

Članarina se može uplaćivati i na žiro račun HPD JAPETIĆ broj:

HR7024030091120004450 otvoren kod Samoborske banke d.d. Samobor.

Članarina za 2018. godinu

Djeca, đaci, studenti
i umirovljenici **30 kn**

Zaposleni **70 kn**

Članska iskaznica **5 kn**

Samoborska gorje

"Japetić" u 2017.

Napisao: Robert Cvetković

Japetićev godišnjak je došao do svojeg 8. izdanja u kojem možete kao i obično čitati o planinarskim zbivanjima u našem društvu.

Glavni događaj koji je obilježio 2017. godinu je konačno rješavanje stambenog pitanja društva. Krajem 2016. godine ponuđen nam je za kupnju prostor u Prekovčevoj 36 u Samoboru. Izvršni odbor i drugi zainteresirani članovi ocijenili su da bi prostor zadovoljava sve uvjete koje smo tražili, od dovoljne veličine, do odlične lokacije u centru grada. Nakon odluke izvršnog odbora u siječnju 2017. prostorije su i kupljene, sredstvima dobivenim od prodaje Šoićeve kuće.

Naravno, da bi prostorije doveli u današnje stanje, bilo je potrebno da velik broj članova uložiti trud, slobodno vrijeme i vještine u uređenje prostorija koje su službeno otvorene 9. studenog 2017.

Uz to i dalje održavamo tradicionalne događaje pa je u svibnju održan još jedan Japetićev pohod, a u listopadu 12. Sudnikov pohod, uz velik broj sudionika.

Jedna od važnijih inicijativa o 2017. bilo je formiranje „Malih planinara“, planinarske skupine namijenjene djeci predškolske i školske dobi. Velik odaziv djece i roditelja pokazao je da takav

projekt ima smisla i da ima svijetlu budućnost. Zato su „Mali planinari“ već krenuli u novu, nadamo se jednako uspješnu sezonu.

U 2018. godini očekuju nas već uobičajene akcije: opća planinarska škola tijekom proljeća, ekološka akcija povodom Dana planete Zemlje u travnju, Japetićev pohod u svibnju, a Sudnikov pohod u lisopadu.

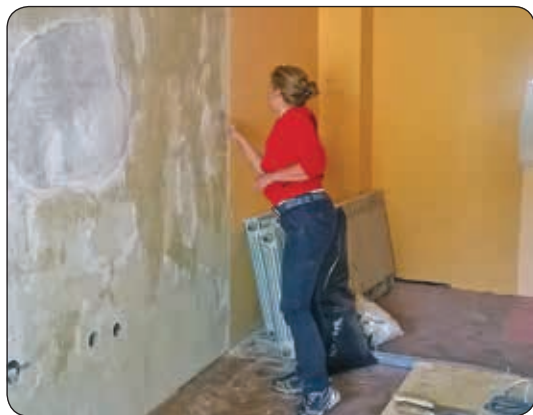
Pozivamo sve sadašnje i buduće članove da nam se pridruže u planiranim aktivnostima, a osobito u osmišljavanju što kvalitetnijeg iskorištenja novih društvenih prostorija jer samo tako možemo učiniti život društva kvalitetnijim i sadržajnijim. 🍷

Nove društvene prostorije

Napisao: Antun Pavlin; Fotografije: Bojan Horvat

Društvene prostorije u Perkovčevoj dovršene su i konačno smo svoji na svome! Trudom i zalaganjem japetećinaca društvo će sljedećih desetljeća, u pristojnim prostorijama dostojnih mnogo većih udruga, otvoriti novu stranicu u svojem životu. Kao što je običaj u nas, cijeli posao odradilo je dvadesetak volontera kojima nije bilo teško odvojiti svoje slobodno vrijeme za prevažni posao od općega značaja. Kapa dolje i onim članovima koji su svojim stručnim znanjem i radom, zaista u pravom japetićanskom duhu, doprinijeli višestrukom sniženju troškova renoviranja. Prije svega majstoru svih majstora Dragecu Kosu čiji je entuzijazam, zalaganje, provedeni dani i

znanje zidarskim i ličilačkim zahvatima u prostorijama nemjerljiv. Zatim Joži Siti koji je svoje dugogodišnje električarsko iskustvo, rješenja i izvedbu stavio društvu na raspolaganje te savršeno ostvario svoj dio posla. Zdenku Kuharu i njegovoj vodoinstalaterskoj ekipi, već standardnom izvođaču u svim planinarskim akcijama renovacijskoga karaktera, Juri Petriću sa stolarskim rješenjima koji je kazao kako bi se uvrijedio da nije dao svoj doprinos i Draženu Grgečiću u montaži kuhinje, ormara i šanka bez kojega društveni prostor nema smisla; parketarskog posla Roberta Salopeka, čovjeka izvan planinarske priče, ali također volontera znalca, ne smijemo zaboraviti

ni donatora materijala za ličilačke i parketerske radove te onih članova koji su pokazali volju i želju da svojim višednevnim angažmanom prilože ostvarenju sna mnogih generacija društva. Trebamo također zahvaliti i arhitektonsko-projektnom uredu DARH 2 koji nam je osmislio organizaciju prostorija kako bi sve bilo maksimalno funkcionalno za naše potrebe.

Nove društvene prostorije tako sada pred nas stavljaju i nove izazove, ali slatkog karaktera: osmišljavanje novih aktivnosti Japetića kroz predavanja, edukaciju, popularizaciju planinarstva i aktivnosti povezanih s prirodom među djecom školskog uzrasta; suradnju s drugim udrugama i organizacijama kojima trebaju prostorije za društvene sastanke, skupštine, predavanja i slično. 📍

12. Japetićev pohod

Napisao: Vladimir Novak; Fotografije: Bojan Horvat

Tradicionalni planinarski pohod treću nedjelju u svibnju u Samoborsko gorje, točnije Japetićev pohod pripremljen je u nedjelju 21. svibnja, pod radnim nazivom „Od Starogradske do Perkoveve“ kao aktivni oproštaj članova društva i gostiju s dosadašnjim društvenim prostorijama i upoznavanje s novima.

Za trasu pohoda i ovaj su put korišteni planinarski manje posjećeni putovi i šetnice, a kao kontrolne točke mjesta povezana na neki način sa nekadašnjim sjedištima ili događanjima iz povijesti društva.

Prva KT i početak Pohoda bili su jasno, ispred dosadašnjih društvenih prostorija u Starogradskoj 15. Okupilo se tu, unatoč nizu drugih planinarskih i

ostalih obaveza, dvadesetak članova i gostiju prijatelja društva koji su prihvatili ovu ideju za šetnju kroz Samoborsko gorje.

Nakon kratkog pozdrava predsjednika društva krenulo se prema Drugoj KT na samoborskom starom gradu, sjedišta Akademskog športskog kluba „Šišmiš“ iz davne 1902. godine, koje je imalo i svoju planinarsku sekciju.

Treća KT bila je na kraju strmog uspona u Gradišću, ispred klijeti obitelji Regović, čiji je predak bio jedan od devet osnivača društva 1923. Godine. Predah i ponuđena okrijepa od strane čuvara obiteljske planinarske tradicije, g. Dubravka Regovića, svima je dobrodošla i omogućila daljnji hod po trasi pohoda.

Nakon još sat hoda došli smo do Četvrte KT na geološkom fenomenu Medjame blizu sela Dubrava. Put nas je dalje vodio preko vikend naselja Zaprešići ispod Vrhovčaka prema Stražniku. Tu smo prošli i uz lokalitet nekadašnje Begove vile podsjetivši se da je prije šezdesetak godina tu kratko vrijeme bilo sjedište društva.

Spustivši se u centar Samobora stigli smo i do Pete KT, ujedno i kraja pohoda, do novih, sadašnjih prostorija. Iako je tada prostor bio u radu, ipak je poslužio za kratki službeni završetak pohoda, podjelu priznanja gostima i obavezno druženje i zadovoljstvo što se i ova tradicija održala, uz dogovor za ponovni susret u svibnju 2018. godine. 📍

Godišnjica Japetića na Gradišću

Napisao: Robert Cvetković

Povodom godišnjice osnivanja Društva, desetak članova okupilo se u subotu 1. srpnja, na mjestu osnivanja *Japetića*, u kleti obitelji Belak na Gradišću. Kao što je to već uobičajeno položen je vijenac na spomen-ploču, a nekon toga smo, uz prisjećanje na povijest društva i prepričavanje raznih planinarskih dogodovština, proveli ugodno prijepodne. Uz zahvalu ljubaznim domaćinima Blanki i Josipu Belaku na gostoprimstvu, nadamo se susretima u njihovu društvu još mnogim obljetnicama. 🍷

Sudnikov pohod

Napisala: Božica Grgečić; Fotografije: Božica Grgečić

U suradnji sa Samoborskim muzejom u nedjelju 22.10.2017. HPD "Japetić" organizirao je 12. Sudnikov pohod. Početak pohoda bio je u 9 sati ispred Samoborskog muzeja gdje su nas dočekale "Sudnikove zemlje" i osvježenje. U muzeju je povodom dana grada otvorena izložba "Samoborsko obrtništvo" koja se mogla ovom prilikom obići. Trasa pohoda bila je Samobor – Palačnik – Planinarski dom "Ivica Sudnik" na Velikom dolu, za što je bilo potrebno manje od dva sata laganog hoda. Vrijeme baš nije bilo obećavajuće, no kiša nas je poštedjela barem dok nismo došli na Veliki dol, odmorili se i pojeli grah koji nas je tamo čekao. Uz razgovor, podjelu priznanja i kratko druženje

počela je lagano padati kiša. No, nastavila je sve jače, i na povratku do Samobora istim putem baš smo se lijepo namočili do kože.

Ovaj pohod nosi ime po Samoborcu Ivici Sudniku (1910.–2002.), dugogodišnjem predsjedniku HPD-a Japetić. Djelovao je 77 godina u planinarstvu, bio je osnivač i ravnatelj Samoborskog muzeja, počasni gradonačelnik, čovjek koji je cijeli život posvetio Samoboru, planinarstvu, sportu, fotografiji. Nije bilo područja koje ga nije zanimalo i koje nije smatrao važnim. Od 2005. godine planinarski dom na Velikom dolu nosi njegovo ime. 🍷

U doba jaglaca

Napisala: Nataša Petrinjak; Fotografija: Bojan Horvat

Vremenska prognoza najavljivala je da će u subotu biti kiše, a u nedjelju sunce. Oba dana tog vikenda, 18. i 19. ožujka 2017. godine bilo je tek – oblačno. Temperatura ugodnih desetak do dvanaest stupnjeva i malo vjetera. Premda već dva tjedna sivkastosmeđe šume ukrašavaju visibabe, šafrani, pokoja margareta i ciklama, apsolutni vladari kraja ožujka su jaglaci. Od bljedih do intenzivno žutih najavljuju da ulazimo u doba svjetla, da ćemo uskoro žmirkati od zlatnog sjaja sunca...

Taj vikend “na granici” doba bio je idealan da i organizirano planinarstvo pokaže sve svoje potencijale. A ono obuhvaća i brigu o šumama i stazama kojima ćemo uskoro prolaziti sve više. Pa je devetnaest članova društva zasukalo rukave i na tragu ideje iz prošlog mjeseca, stazu od raskršća Višnjevac Podvrški do Vilinskih jama pretvorilo u planinarski put kakav se samo poželjeti može. Da se netko ne bi zanosio, nije to uopće lagan posao. Na čelu je prvo Drago motornom pilom morao ispiliti pala debla, grane što su prijetile padom, mladice koje su htjele zakamufilirati trasu puta. Mark i Ratko sve su tu morali odbaciti u jarak ili na rubove puta, a potom su slijedile brigade rezača (Danijela, Zvonko, Igor, Tamara, Branka, Robert, Valentina, Vesna, Božo i Jadranko) koji su škarama i mačetama, pa grabljama i vilama uklanjale guste naseobine kupina, kori-

jenje i ostatke granja. Ovaj put, priznajem, lakše sam prošla – zajedno s Helenom, Ivanom i Bojanom iscrtala sam svoje prve markacije. Puno njih, okrugle, vodoravne, slovne... i ako sam prošla strogi Bojanov sud, možda jednog dana postanem i markacistkinja.

Četverosatno krčenje pratilo je i izvlačenje starih konzervi, plastičnih kanistera i boca, tetrapaka, papira i vrećica, otpada civilizacije koja ne mari. Zajedno s alatom sve je to trebalo dovući na početnu poziciju gdje nas je čekala primjerena nagrada – Tonin roštilj. Doista, najbolji roštilj. A svim gurmanima na znanje – ne, ne možete ga probati u nekom restoranu, ta je blagodat dostupna samo članovima HPD-a Japetić nakon višesatnog fizičkog rada i međusobnog druženja. Nadamo se da se isplatilo i da ćemo uskoro dobiti vijesti planinara kako im je bilo lijepo proći dio puta od Vilin-

skih jama do skretanja za Višnjevac. Ili obrnuto.

Usprkos bolnim rukama i nogama, blagost ranog proljeća mamila nas je da i u nedjelju krenemo u visine. Ne nužno olimpijskih razmjera, ali zato uvijek mogu poslužiti manji vrhunci. Npr. oni u Pokuplju, pa smo s dva automobila krenuli put Ozlja. Od Starog grada Ozlja izgrađenog na liticama ponad Kupe do vrha Vodenice (538 metara) treba tek kojih dva sata. Iznimno ugodnih dva sata preko blagih pašnjaka, kroz bajkovita sela i brezove šume. Prostore bez ijednog zvuka urbanog života, samo šuškanja suhog lišća i glasnog pjeva ptica. Odlučili smo se spustiti na drugu stranu, do Brlog grada, odakle smo se vlakom vratili u Ozalj. Ne znam da li zbog mekoće vremena, breza koje obožavam ili lelujavih obrisa krajolika, čini mi se da sam otkrili kutak uz koji najviše paše imenica – milina. 🍷

Dobar dan

Napisala: Nataša Petrinjak; Fotografije: Bojan Horvat

Topli dani, prije posljednjeg prošlotjednog zahtlađenja, potaknuli su mnoge na dulje i kreće pohode po bližim i daljim gorama i planinama. Gotovo je nemoguće pratiti gdje su sve planinari i planinarke protegnuli noge, sve je manje vremena za pisanje, ali zabilješka o izletima i pohodima što je predsjednik društva brižno vodi svakog četvrtka sve dulja.

No, dođu prigode i dani kada se članovi društva okupe u većem broju, dapače privuku i druge, pa odrade koristan i hvale vrijedan posao i naposljetku počaste se druženjem i ukusnim ručkom. Jedna od takvih prigoda Dan je planeta Zemlje, 22. travnja, datum obljetnice suvremenog ekološkog pokreta, podizanja ekološke svijesti i stvaranje održivog ekosustava na Zemlji za buduće generacije. Jer, kao što svi znamo, zaigrali smo se, narušili prirodni sustav koji nam omogućuje da živimo.

Premda nam se često čini da problem prelazi granice naših individualnih mogućnosti, upravo simbolički dani poput Dana planeta Zemlje, uz malo organizacije i dobre volje pokažu da niti smo sami, niti je baš sve tako besmisleno. HPD Japetić i ove je godine organizirao radnu akciju čišćenja, ovog puta, planinarske staze od tzv. Rajskih jezera do Slanog Dola. Pozivu su se odazvali i zaposlenici i prijatelji Parka prirode Žumberak-

Samoborsko gorje, a koji su izabrali čišćenje staze uz potok Ludvič. Rezultat? Četiri puna kontejnera otpada i detektiranje nekoliko većih divljih odlagališta otpada koje, nažalost, nije moguće ukloniti bez pomoći mehanizacije i organiziranog prijevoza. Kako bi se reklo, to je druga faza, odnosno poziv nadležnim službama da nam pomognu, jer upravo novouređene staze pokazuju da i nije to tako nemoguć posao.

Markacisti su osvježili dotrajale markacije, u Draginom kotlu, pod budnim Toninim okom krčkao se grah i ... nakon par sati vrijednog rada, tridesetak planinara i ekologa, zasluženo je sjelo na lijepo uređenu terasu Eko-centra Slani Dol. Odličan grah, dvije čiste staze, nekoliko novih prijateljstava - dovoljno za jedan dan. 🍷

Za Claru, Dragojlu i sve nas

Napisala: Nataša Petrinjak; Fotografije: Kinga Nuić

“Nu sada nadjosmo opet za-prijku! Strašno sterma i skliski put prieko onog kamenja i porušenih razvalina bi s pogibljom skopčan i plazenje po nje-mu vratolomno, ali moja želja, verh dospjeti, čini me svu pogibeo prezirati, i ja, cipele iz noguh uzamši, a odeću oko mene uzko gori zadevenu, pustih s kao maška gori plaziti; sada deržeći se za onua bujeće korenje, sada za sverših od dubovah i opet za klisure.” – opis je to uspona na Okić, Dragojle Jarnević iz 1834. godine, u dnevniku koji je 1958. objavljen pod nazivom “Život jedne žene”. Zapis je to kojim se upisala u povijest planinarstva kao prva žena koja se, bosu, us-

pela na Okić s južne strane, pa taj put danas nosi naziv “Dragojlina staza”.

“Gospodično! Tako mi boga i moga poštenja! Ja vam se moram diviti.” – uzviknuo je, vidno impresioniran suputnik Dragojlin – “Ja sam bio soldat i mnogi sam već vratolomni put činio nu na ovakvom ne bijah još nikada i sada me na bi nitko ovuda spravio da ni vas, ali od vas se ipak sramotiti nedam, i ako ve stermoglavite, oću i ja radosno poginuti, svjedočujući se koliko serca i odlučnost u vas imade.” “Ilirkinja iz Karlovca”, pseudonim pod kojim je prvotno objavljivala svoje tekstove i na taj je

način pokazala iskorak od uobičajene slike o ženama i njihovim sposobnostima. Planinarke i alpinistkinje, penjačice slobodnim stilom, danas nikoga ne iznenađuju, kao što je uobičajeno i da pišu sjajnu književnost.

Pohod na Japetić pod nazivom “101 žena na Japetiću” što su ga japetićanke organizirale za nedjelju 5. ožujka 2017. bio je mogući podsjetnik i na takve uspjehe prethodnica. Ali prije svega, bio je poziv da Ivane, Maje, Dragice, Štefice, Nataše, Vesne, Ane, Helene, Tamare, Daniele, Radmile, Mirjane, Sanje i Sonje iskušaju svoje sposobnosti, zarone u šumu, pre-

skoče potoke, susretnu se jedna s drugom. Kiša i magla mnoge je, znamo, preplašila i zadržala u kući, ali tridesetak hrabrica, u deset sati krenulo je od "Šojke", preko jarka, put Japetića. Svom blatu i skliskom kamenju usprkos. Ni povremeni zapusi vjetra, ni dva, ipak već proljetna pljuška, nisu ih zaustavili ni u usponu, ni u smijehu ni u razgovoru. Neke su se poznavale od prije, neke su se susrele prvi put, ali još jednom se pokazalo da su izazovi zapravo samo inspiracija. I koliko nam ti izazovni susreti trebaju; jer smijalo se nepodopštinama djece, podijelila zabrinutost za bolesne članove obitelji, razmijenilo nekoliko re-

cepata i strahova od novog radnog mjesta, nahvalilo i iskritiziralo nekoliko filmova, raspravilo o kvaliteti doktorskih studija, ali i muškaraca, otvorenih očiju odsanjalo nekoliko putovanja te u tišini odmjerila vlastita fizička spremnost, uživalo u sve glasnijem pjevu ptica, otkrilo što je to u planinarenju važno i sjajno.

Kao što je bilo važna i sjajna borba tekstilnih radnica u New Yorku za bolje radne uvjete i bolju plaću za njihov rad. Borba žena za pravo glasa, ravnopravno položaju u društvu, u svim segmentima ljudskog djelovanja, inicijativa Clare Zetkin da jedan dan u godini i na slavljeničko-

simboličkoj razini svakoga podsjeti na ljudsku ravnopravnost. Na spomen i značaj tog datuma – 8. ožujka, Međunarodnog dana žena, ukazuju i planinarski uspjesi. Na velike i male planine, jer pokazuju koliko smo važne i sjajne mi same.

I za kraj, kao i svaki pohod i ovaj je imao nužnu pratnju HGSS-a. Ne želim preskočiti priliku zahvaliti Vladimiru Novaku – Dadi i voditelju samoborske stanice Vatroslavu Jakoboviću što su nas ispratili kod "Šojke" i dočekali u domu "Žitnica". Intervenirati nisu morali. Nadam se da su se dovoljno smijali.

Mali planinari na Japetiću

Napisao: Hrvoje Biščan Fotografije: Božica Grgečić

Krajnje je vrijeme napisati par crtica o planinarskom izletu Malih planinara jer bi nas već mogao uloviti novi izlet, a da se ne stignemo pohvaliti prethodnim. Lijepo vrijeme izmamilo je popriličan broj malih planinara i prateće ekipe. Ukupno oko 50 ljudi priključilo se novom izletu Malih planinara 08. 04. 2017. s ciljem da isplaninarimo na najviši vrh Samoborskog gorja - Japetić. Gotovo pola te vesele grupe činili su Mali eko-planinari, prvašići iz OŠ Rude sa svojom učiteljicom Božicom. Na izlet smo krenuli sa standardne polazišne točke Šoićeve kuće. Za uspon smo odabrali varijantu „preko livada“. Kako smo već naučili, naša planinarska karavana ima vodiče na početku i kraju grupe koji drže sve na okupu, paze na smjer puta, brinu da nitko ne zapne i izgubi grupu, obuzdavaju ambiciozne, ohrabruju sporije i umorne i druge raznorazne stvari koje su bitne da bi svaki planinarski izlet završio uspješno, tj. da na kraju dana svi zadovoljni i zdravi prebiremo dojmove s izleta. Takvih dojmova je na ovom izletu bilo dosta jer su se vremenske prilike pokazale u svojem najboljem izdanju. Uz nekoliko pauza na usponu stigli smo do poznate nam piramide na vrhu Japetića. Neki su već više puta bili na ovom 879 metara visokom vrhu, a neki su ga posjetili po prvi put. Od vrha smo nastavili do Planinarskog doma Žitnica koji se nalazi na istoimenoj livadi jugozapadno od vrha Japetić na visini od 815 mnv. Smjestili smo se na klupe i stolove pokraj livade i krenuli uživati u pogledima, igri, razgovoru, sadržajima ruksaka, ponudi ugostiteljskog objekta uglavnom u svemu u čemu gotovo svaki planinar gušta. S obzirom da vrijeme ne stoji nego se kreće, morali smo krenuti i mi nazad na polazište. Dogovorili smo da se vraćamo putem preko velikih vrata kroz selo Mali Lipovec do Šoićeve kuće odakle smo i krenuli ujutro. Tako smo odradili još jedan izlet, nešto novo naučili, neke nove ljude upoznali, neka mjesta prvi put ili ponovo posjetili.

Još nekoliko dodatnih crtica...

Posebno bih istaknuo grupu Mali eko-planinari iz OŠ Rude koji pod vodstvom svoje učiteljice Božice Grgečić provode vrijeme u prirodi na

planinarskim izletima ovisno o prilici zajedno s ovom našom inicijativom ili posebno. Djeca tako uz igru i sport, mogu dosta i naučiti o mnogim temama koja se otvaraju prilikom bavljenja planinarenjem. Nadam se da ima ili da će se naći još grupa po samoborskom školama koje bi bile zainteresirane za spomenuto. HPD Japetić, a vjerujem i ostale planinarske udruge u gradu, tu su da pomognu u planinarskoj potpori u organizaciji izleta. Samobor je značajna točka u povijesti planinarstva i nadam se da će tako i ostati. Puno je ljudi koji žive u našem gradu „zaraženo“ planinarenjem i najmanje što možemo je znanja i dobar duh prenijeti i na ove klince koji pokazuju volju za boravak u planinama. Inicijativa je tu, reakcije su pozitivne, pomalo planiramo novu školsku godinu s novim izletima. Ove godine je preostao odlazak na dvodnevni izlet na Velebit. Pratite nas...

Svako s idejom komentarom prijedlogom pohvalom ili pokudom slobodno se može javiti na e-mail planinar.mali@gmail.com

Veliki Alan

Napisao i fotografije: Hrvoje Bišćan

U našoj prvoj sezoni malih planinara stiglo je vrijeme za planirani zadnji izlet na Velebit.

Odmah smo ciljali visoko da vidimo koliko smo jaki. Prvi dvodnevni izlet, s popriličnim brojem sudionika, s puno vozila, u planinarsku kuću (a ne dom) koja je skromnijeg komfora od domova i sličnih smještaja, klopom iz ruksaka i s vatrice, na površinom najveću, a definitivno najznačajniju i po većini najljepšu hrvatsku planinu Velebit. Kao jedan od organizatora čini mi se da izlet možemo proglasiti uspješnim jer je sve prošlo kako treba, a ostalo je dosta priča, fora, slika, novih poznanstava, doživljaja i tome slično. Vjerujem da su djeca dobila neku dodatnu vrijednost u takvoj atmosferi. Nešto su pretpostavljam naučili i novo doživjeli, a i mi smo stekli neka nova iskustva u vođenju takve grupe.

Na izlet nas je iz Samobora krenulo 26, s tim da nas je još dvoje čekalo na Planinarskoj kući Alan jer su krenuli ranije kao logistička podrška grupi "velikih planinara". Izgleda da su svi jedva čekali novi izlet. Svi koji su se prijavili za izlet odradili su ga, što je u današnje vrijeme promjena mišljenja i planova u 5 minuta vrlo pohvalan podatak. Bilo je još kandidata, ali, nažalost, zbog malog kapaciteta planinarske kuće, nismo ih mogli primiti. Uz startne upute kojim putem ići, gdje se odmoriti i slično, krenuli smo na put i kroz par sati bili smo na početnoj točki našeg hodačkog dijela izleta. Prvi dan planirali smo obići vrh Zečjak. U

tome smo i uspjeli jer je cijela grupa došla na vrh i vratila se, uključujući i one najmanje vrtičance. Usput smo imali prilike vidjeti prekrasno more i obližnje otoke, ali i inače skrivenu širinu Velebita prema kontinentalnom dijelu. Putem smo rekli i neke osnovne informacije o mjestu kuda planinarimo, a na samom vrhu, tko je htio imao je priliku i štambiljem u svoje dnevnikove označiti obilazak vrha Zečjak. Po povratku s pješačke ture smjestili smo se u Planinarskoj kući Alan. Popodne smo proveli u igri, pripremi juhice i roštilja, svirci, pjesmi.

Sljedeći dan planirana je kraća tura do vrha Alančić koji se nalazi u neposrednoj blizini doma. Vjetar je pojačao pa vjerojatno i malo skratio boravak na samom vrhu, ali bili smo dovoljno dugo za novu dozu guštanja u pogledima. Po povratku u planinarsku kuću spakirali smo stvari, i počistili sve za sobom uključujući roštilj od sinoć. Nastavili smo do Krasna gdje smo kratko stali. S obzirom na to da je klinec drmanje po cesti brzo uspavalo, nismo se zadržavali nego smo nastavili do Kutereva posjetiti utočište za medvjede. Na prvom dijelu utočišta imali smo priliku vidjeti mlađe medvjede, a oni stariji i iskusniji bili su sakriveni u dubokoj hladovini pa ih ovaj puta nismo mogli vidjeti. Nakon obilaska svi smo se pozdravili, čestitali si na uspješnom izletu i na koncu zaputili doma u Samobor.

Komentar sezone

Sve u svemu uspješan zadnji izlet potvrdio je jednako tako uspješnu prvu sezonu malih planinara. Inicijativa za organizacijom planinarskih

izleta koji bi bili prilagođeni za djecu starijeg vrstičkog i mlađeg školskog uzrasta došla je od nekoliko članova, tj. prvenstveno članica planinarskog društva. Inicijativa je pokrenuta sa svrhom da se ponudi djeci i njihovim roditeljima mogućnost organiziranog odlaska na planinarske izlete uz pratnju planinarskih vodiča, učiteljica i odgajateljica u okviru kojih bi se dobrim planiranjem aktivnosti zainteresiralo male Samoborce i Samoborke za planinarenje i općenito boravak u planini. Samobor i njegovo gorje ima značajnu poziciju u planinarskoj povijesti ne samo hrvatskog planinarstva nego i regije (a u regiji nam je i Slovenija). Takve činjenice potvrđuje i (pred koju godinu) obilježavanje 140. godišnje povijesti Hrvatskog planinarskog saveza. Prvi organizirani izlet dogodio se u Samoborskom gorju, a u pregledu cijele povijesti Samobor i Samoborsko gorje se često spominje kao domaćin mnogim planinarima. Da bi takva "slava" našeg malog gorja opstala i u budućnosti, potrebno je i djeci prenositi planinarski entuzijazam pa možda i potaknemo nekog novog Romana, Dadu, Mirjanu, Renata, Zdenka, Branku, Srećka, Darka, Božu, Inu...

U sezoni smo napravili ukupno 5 izleta. Grgosova špilja, Oštrc, Okić, Japetić, Veliki Alan. Bilo je svega i svačega. Bombastični početak s grupom od 70 ljudi, kišni dan u Samoboru, ali lijepi na bregima koji je ipak izvukao 20-ak ljudi na izlet na Oštrc, izlet na Okić gdje nas je čak i snimila TV-ekipa kao prilog u TV-emisiji, izlet na Japetić gdje smo bili skupa s Malim eko-planinarima iz OŠ Rude i obišli najviši vrh Samoborskog gorja, i već gore opisani izlet na Velebit.

Malo ćemo pauzirati preko ljeta, pa ćemo na jesen otvoriti novu sezonu malih planinara. Ideje već neke postoje i nakon ovakve prve sezone mislim da mogu reći i u ime ostalih voditelja da en-

tuzijazma za nastavkom ove inicijative ne nedostaje. Uz ove izlete i mi smo svaki put pametniji i pokušavamo uočiti i sanirati eventualne propuste te poslušati dobronamjerne kritike. Smišljanje novih ideja, igara, animacija, pregleda terena za izlete, organizacija puta i smještaja i slične stvari bit će slatke brige ako će i dalje biti prilike zainteresirati djecu za boravak u prirodi.

Pokušat ćemo u budućnosti ubaciti koliko je moguće više sadržaja i nekakvog edukativnog karaktera, bilo to pričanje voditelja na samoj turi o osnovnim stvarima vezanim uz planinarenje ili lokaciju koju posjećujemo, posjete nekim znamenitostima, možda muzejima, dodatne edukacije od stručnih osoba u sklopu izleta i slično.

Neke od tih stvari bi bilo zgodno i financijski pokrit u vidu sponzorstva pa se nadam da ćemo s kvalitetno napravljenim planom dobiti i neka sredstva koja će omogućiti i neko rasterećenje u financijskom smislu pri odlascima na izlet. Slobodno pustite glas ili javite ako znate kakvu informaciju koja pomaže u tom smjeru (npr. trenutno je otvoren gradski natječaj di se može kroz šumu birokracije doći do par tisuća kuna). Nove prostorije HPD Japetić kupljene novcima od prodaje Šojke volonterski su uređene pa ćemo i tamo probati okupiti se pod temom malih planinara i smišljati ili prezentirati daljnje akcije. Nadamo se i suradnji s ostalim društvima u gradu jer se prvenstveno radi o Samoborskoj deci

S knjižnicom vu šumu, Samoborsko gorje, Žumberak, Kampiranje u Koretićima, Vražji prolaz i Zeleni vir.... neke ideje se već kuhaju pa se nadam da ćemo ih realizirati Posebne pohvale idu najmlađem malom planinaru Adrianu koji je bio na svim izletima i prohodao sve staze na kojima smo bili..... Bravo!!!

Tajne Okića

Napisao: Hrvoje Bišćan; Fotografije: Božica Grgečić i Hrvoje Bišćan

Dogovorili smo se s oblaci-
ma i kišom da se strpe još samo
malo i otišli u subotu 25.11.2017.
na izlet Malih planinara. Kiša je
poštovala dogovor i krenuli smo
s autobusnog okretišta na Ter-
rihajima u 10 h. S početka nas
put vodi po neoznačenim šum-
skim putovima i zato je bilo bit-
no voditi brigu koliko nas je uku-
pno krenulo na izlet, a prebrojali
smo 59 u koje se broji i jedan član
s četiri noge. Uz neka stara, ali i
dosta novih lica, bila je tu i gru-
pa eko-planinara iz Ruda. Neka
pravila su nam već poznata, pa
je tako prvo i osnovno da jedan
vodič ide prvi i nitko ispred nje-
ga i drugi vodič ide zadnji i nitko
iza njega. Kroz pola sata je naša
gusjenica formacija stigla do Pla-
ninarskog doma Maks Plotnikov
ispod Okića.

Ovogodišnji plan izleta na Okić
nije bio penjanje na okićki stari
grad, nego zaokružiti okolo –
naokolo istaknutog vrha po po-
učnoj stazi zvanj Okićnica. Na
izletu nam se priključila gospođa
Lovorka Jakopec djelatnica Parka
prirode Žumberak – Samobor-
sko gorje te nam je na početku

poučne staze dala informacije o
Parku prirode, o javnoj ustanovi
koja njime upravlja te, naravno,
informacije o samom lokalitetu
Okić i poučnoj stazi. Na kružnoj
stazi naučili smo još neke stva-
ri o tom malom starom gradu s
velikom povijesti. Čuli smo da
je već oko 400 godina napušten,
ali da je do tada u doba kasnog
srednjeg vijeka njegovim vlada-
rima bio izuzetno važan. Nala-
zi se na jako dobrom položaju za
pregled velikog područja od Za-
gorja s jedne strane do Karlov-
ca s druge. Uvjerili smo se koli-
ko su strme litice koje vode do
njega pa ga nije bilo lako osvoji-
ti. Neke priče kažu da nikad nije
bio osvojen od druge vojske, a
saznali smo i neke trikove koji-
ma su se služili da bi nadmudrili
protivnike. Okićka vrlet stoji na
dolomitnoj stijeni koja nije toli-
ko tipična za ovaj kraj pa je zato
poprimila takav špičasti oblik.
Pomogla su dva potocića koji su
svaki sa svoje strane dubli jarak
malo po malo i napravili velike
strme litice, tj. obronke. Na tim
se stijenama danas penju sport-
ski penjači i alpinisti. Čuli smo
za domaću sortu okićkih treša-

nja koje su poznate i puno šire od
samog Okića.

Uskoro smo poučnom stazom
stigli do etno-kuće pod Okićem,
tj. Seoskog gospodarstva Slako-
per. Ovdje je gazda Marijan po-
dijelio grupu na Hrabre male
planinare i Strašljive roditelje.
Samo hrabri su mogli ići u mali
etno-muzej gdje smo mogli sa-
znati još kojekakve zanimljivosti
iz prošlosti života i tradicije ovog
kraja. Roditelji su utjehu našli u
toplom čaju i rakijici. Uz veliko
hvala OPG-u Slakoper nastavi-
li smo svoj put prema planinar-
skom domu gdje završava krug
poučne staze, a mi smo se smje-
stili u i oko doma na odmor, klo-
pu i piće.

Na kraju još malo uspona pre-
ma početnoj točki izleta. Nagra-
da u obliku lijepog pogleda na
vršnoj livadi, malo zabave na vje-
tru i koprcanja po livadi i spre-
mni smo za doma. Svi smo na
broju, izlet je prošao po planu i
to nas veseli, a doživljaji putem
nadam se vesele djecu i njihovu
pratnju zato jedva čekamo novi
izlet krajem siječnja. 🍷

6. mala planinarska škola na Velebitu

Alan, 18–24.6.2017.

Napisala: Petra Pavlović; Fotografije: Danijela Čupić

Uvijek idem planinarit s mamom, tatom, sestrom i prijateljima. Sada su me po prvi put nagovorili da na 6 dana sama bez poznatih prijatelja idem na Velebit. Znala sam samo voditeljice Danijelu i Maju, ali od djece nikoga. No, čim su me roditelji ostavili ispred doma, započinje 6 najboljih dana ovog ljeta. Upoznala sam puno prijatelja, naučila sam puno igara koje se mogu igrati u prirodi, naučila sam raditi bivak...

Neke od najboljih stvari bile su:

- Izrada bivka – bili smo podijeljeni u 3 grupe u mojoj grupi je bilo 10 cura. Napravile smo bivak od granja koje smo našle u šumi, kamenja i šatorskog krila. Bivak nam nije propustio nakon prolijevanja vodom.
- Spavanje u sobi – u domu su bile 4 sobe. U sobi nas je bilo 9 cura i voditeljica Anita.

Prvu noć smo se upoznavale, a već drugu noć smo se zabavljale kao da se znamo cijeli život. U sobi smo se igrale, pričale viceve...

- Penjanje po stijeni – na livadi preko puta planinarskog doma bila je stijena na kojoj smo se penjali. Bilo je 3 smjera penjanja, prvi je bio lagan, drugi teži i treći najteži. Nismo svi mogli ići na sva 3 smjera. Ja sam bila samo na prvom smjeru. Meni je to već bilo poznato jer sam se već penjala na Okiću po puno većoj stijeni.

Zadnji dan smo izmjenjivali brojeve telefona i opraštali se jedni od drugih. Bili smo sretni što ćemo ponovno vidjeti obitelj, ali i tužni što se moramo oprostiti jedni od drugih. Nadam se da ću i sljedeće godine ići negdje na 6 dana bez roditelja i da ću s novim prijateljima ostati u kontaktima. 📞

Les deux Alpes

Napisala i fotografirala: Vlasta Pirnat

E pa društvo, slobodno mogu reći da je ovo bilo putovanje mog života!!! Les deux Alpes...Francuska... wow...

Evo i sada kada sam to napisala, zastanem...sa smješkom vrtim u glavi sretne slike mojih putestestvijs po francuskim Alpama ...stvarno, nešto ljepše u životu nisam vidjela!

Na put smo se zaputili s HPD Maticom, autobusom. Od nas japetićanaca bili smo monsieur Darko Tromotorac et moi. Destinacija – Les deux Alpes, malo pitoreskno mjesto na visini od 1600 m. Vožnja uopće nije bila naporna jer smo umor kompenzirali zadovoljstvom viđenih slika krajeva i mjesta kroz koja smo prolazili. Smjestili smo se u malom hotelu u samom centru i tu nam je bila baza svih 8 dana.

Odmah ću reći da hotelčić nije bio ništa naročito, dvije zvjezdice, ali škvala koja ga je držala, mladi par Mađara, cura i dečko te jedan mladi kuhar, njihov rođak – bila jednostavno odlična. Kuhar koji nije znao ništa osim mađarskog, izvodio je delicije svako veče, a cura i dečko ispunjavali su sve naše želje, dali nam da furamo vino iz dućana na večeru, poslije večere puštali smo mjuz u salončiću...neki su igrali biljar i – druženje nam je stvarno bilo ugodno!

Što reći o našim planinarskim izletima, hm, teško je sve nabrojati, ne da mi se sada pisati 10 strana teksta o svemu SPEKTAKULARNOM što smo vidjeli i obišli... reći ću prvo samo ovo – svaki dan smo bili barem na jednom jezeru iznad 1500 metara, bili smo na svim okolnim vrhovima, što penjući se, što gondolama ili sedežnicama, bili smo po malim pitoresknim mjestima, bili smo za Gospu na derneku, kupali smo se na vanjskom bazenu u centru mjesta, kupali smo se i na jezeru Lac Lauvitel na 1500 m i još na par mjesta, chilali smo i pijuckali Kir Cassis i Genepi,

umrli od miline kad smo probali Chartouese (the best gorkoslatki liker ever, čudotvornih svojstava, od njega ozdraviš, rastopiš se i svijet postane ružičast!)... i naša sreća se tako ponavljala svaki dan kao u filmu „Beskonačan dan“...svaki dan je započeo suncem, pogledom na snijegom okovane glečere, šetnjom kroz prekrasno pitoreskno mjesto u kojem smo živjeli (ovo „živjeli“ sam upotrijebila namjerno – jer tu smo živjeli...), i pokretom u neku novu čudesnu destinaciju...Evo ovo bi bio i moj uvod i zaplet planinarenja u Francuskoj kojim bih vam željela prenijeti moje oduševljenje Alpama... Jednostavno, tamo morate otići! Uživanje je bilo po svim osjetilima, srce nam je bilo puno!

Što smo sve vidjeli? Da počnem od samog mjesta gradić Les deux Alpes ima savršenu poziciju. Nalazi se na 1650 m visine, na malom platou oko kojeg se sa svih strana uzdižu planine, u ovom slučaju skijališta odnosno po ljeti livade. Sedežnice i gondole na sve strane, rade i po ljeti, možete se penjati „na noge“ a možete se penjati i gondolom ili sedežnicama. Mi smo iskoristili sve opcije pa smo se tako jedan dan gondolom i brzim vlakićem (ide kroz neki tunel gore na 300-3600 m) popeli na Glacier 2 Alpes na 3600 m. Prizor fenomenalan, snijeg, skijaši, borderi, bajkeri, planinari, peseki, deca...mi odradili rundu kuhanog vina, sunčanja i fotkanja pa obišli leđenu špilju, nakon toga spuštanje na noge u dolinu, prolazak pokraj jezera, pogledi čudesni na sve strane, bajkeri u oklopima jure pokraj nas...na dnu se igra golg, tamo lijevo prema dolini leti jedno 20-tak paraglajdera... čudesno, imate osjećaj da ste u centru svijeta...

U sljedećih nekoliko dana obišli smo nekoliko jezera na visini od cca 1500-1600 m, na jednom smo se pola dana kupali s još jedno dvadesetak sličnih luđaka (Lac Lauvitel, 1505 m), ali uvravam vas da voda uopće nije bila hladna...Na jezeru koje smo posjetili dan prije (Lac Muzelle, 2.130 m), ja nisam mogla umočiti niti noge koliko je bilo hladno, ali i tu je bilo nekoliko hrabrih kupaca...

Krajolici kojima smo se penjali i prolazili bili su jednostavno rajski, ne mogu vam više ništa o tome pričati, reći ću vam samo da smo posjetili i nekoliko predivnih francuskih (naravno da francuskih – ali naglasak na francuski !) šarmantnih mjestašca i gradova – Lion, Grenoble, Briancone, Venosc... i sve je vrijedno divljenja i patnje...

A sada ću morati naprasno prekinuti jer... što ćete inače čitati u sljedećem broju!? Malo o sirevima, malo o vinima i cugici, malo o... čujemo se!!! 📞

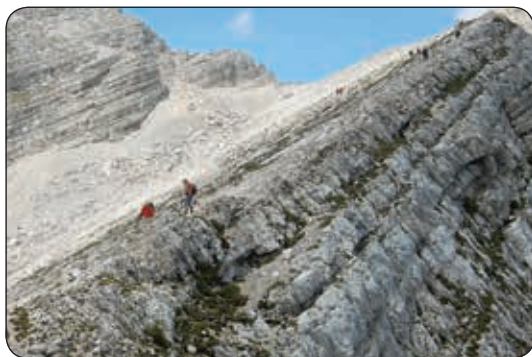

Hanzovom na Mojstrovku

Napisao: Darko Dömötörfy; Fotografije: Bojan Horvat

Paklene vrućine i okupacija Hrvatske odveli su nas 22.7.2017. u Sloveniju. S popisa vrhova i putova koje želim još obići u Alpama izbor je pao na Hanzovu pot na Mojstrovku. Mojstrovka je inače jedan od najposjećenijih vrhova Julijskih Alpi. Ujutro smo ostavili Samobor vlažan i mokar, no dan je bio lijep i vruć. Parking na Vršiću koji je polazna točka uspona je pun. Na našu sreću majstor Bojan svoj Punto uvijek uspijeva negdje ugurati. Oštar uspon do raskršća puteva Mojstrovka-Sle-

me nije mi pao lako. Da li vrućina ili visina stegla mi je grlo. Pretjeću nas planinari kojima, kao i nama, više „šljemovi“ s ruksaka. Pred ulazak u stijenu sve je nekako lakše. Oblačimo gaće i rih-tamo se kao da idemo na špicu. Kraj nas prolazi obitelj s dvoje djece, 7 i 9 godina. To nam daje kuraža. Prvi koraci u stijeni za Sunčanu. Uz Bojanovu pomoć ide joj dobro. Klinova i sajli koliko poželiš. Baš je super. Prije izlaska na vrh malo ravno, sipar i još malo stijena. E, tu mi je, moram priznat, već bilo dosta pentranja po kame-nju. Sajle i klinovi ok, ali ovo slobodno penjanje, uh, sreća je što je vrh blizu. Nasmješana lica na vrhu i dron koji kruži oko nas. Preostao je spust, a to je i najgori dio. Sipar s puno staza za koje ne znaš kuda vode. Najviše njih nikuda. Tu mi i ko-ljena kažu dosta je bilo. Bojan i Branka spustili su se siparom do prijevoja, a Sunčana i ja stazom. Put okolo nije bio uzaludan, upoznao sam jed-nu lijepu Slovenku, primjerenih godina, koja mi kaže da ni u Alpama prave kiše već dugo nije bilo. Za kraj smo se počastili pranjem nogu u Pišnici. Al je mrzla. ☹

Napisala: Lovorka Alić; Fotografije: Bojan Horvat

Zimski uspon na Triglav

Kao i svake godina, skupila se ekipa za zimski uspon na Triglav. Mirjana i Joža pješaci, a Bojan, Romana i ja sa skijama. Pogodili smo opet vikend sa skijskim skokovima na Planici, ali ovaj put prolazimo glatko, bez gužve na cesti. Ulazimo u dolinu Krme koja je potpuno okopnila i prekrivena kukurijecima.

Gužva na parkiralištu, svi su poželjeli iskoristiti dobru prognozu. Prvih sat vremena nosimo skije, a onda na izlasku iz šume, stajemo na skije (i cucke), ili kako Slovenci kažu, uprežemo pse. Pravimo pauzu kod Pastirske kolibe Prgarca, i već se od tamo vidi da na uobičajenom putu ima jako malo snijega. Skijaš, koji se taman spustio s Konjskog sedla, upućuje nas na taj put. Ne budimo lijeni, mi skijaši krećemo direktno gore pored Kurice na Konjsko sedlo, a Mirjana i Joža nastavljaju standardnom rutom. Do pola kuloara idemo na skijama, a dalje pješke jer je prestrmo. Snijeg je

fino otpušten, pored nas prolazi par skijaša i već se veselim sutrašnjem spustu. Kratka pauza na vrhu kuloara s kojeg, kao 2 točkice, u daljini vidim Mirjanu i Jožu kako također pauziraju ispod Kalvarije. Kalvarija je cijelom širinom isprehodana, pravo proljetno dubinsko oranje. Na završnom dijelu stavljamo sretnače jer je sunce zašlo iza Triglava i snijeg je odmah promrnuo.

Na Kredarici nas već 2 sata čekaju Mirjana i Joža, troje Čeha i dvoje Slovenaca. Svi ostali su otišli. Nakon tople jote kaže dežurni da će nam donijeti ključ od sobe. KLJUČ! Ne sjećam se da smo inače imali ključ, ledena 302 je uvijek otvorena za putnike namjernike. Soba 106, kaže Dežurni. 106? 106! To nije 302!! Zavladalo je opće veselje i nevjerica! Dobili smo pravu sobu :-)

Nakon finog spavanja u toploj 106-ici (bezveze sam nosila vreću), osvanulo je prekrasno sun-

čano jutro. Ispod nas u dolini nagnijezdili su se oblaci. Pomaknuli smo sat sa 6 na 7, i odmah se počeli žuriti jer je već 7, pa već kasnimo! Snijeg je taman smrznut te krećemo prema vrhu. Srećemo samo dvoje Čeha koji se već vraćaju. Dok stižemo do Aljaževa stupa, oblaci su se navukli svud oko nas tako da ostajemo uskraćeni za raskošan vidik s vrha. Brzo se vraćamo do Kredarice i nastavljamo spust u dolinu, svako svojim putem po smjeru uspona. Do Konjskog sedla uživamo u taman omekšalom snijegu, a onda nas zatvara potpuna magla. Snijeg je ovdje smrznut, očito je ovaj dio danas ostao bez sunca. U nastavku tražimo put kroz maglu, otklizavamo niz kuloar, zapinjemo za smrznuti i razrovani snijeg. Ispod Pastirske kolibe pa sve do šume se stanje ipak popravlja, a onda još sat vremena tegljenja skija do parkinga. Mirjana i Joža su stigli i odspavati u autu dok su nas čekali. 📍

Slapovi Mirne

Napisala: Danijela Čupić

Toliko je lijepih mjesta u ovoj našoj Hrvatskoj koja bih mogla obići, a jedno je svakako na mom popisu bio Buzet, taj stari srednjovjekovni grad smješten na brežuljku iznad vrlo plodne doline najveće istarske rijeke Mirne. Stari grad Buzet nalazi se na 150 m visokom brdu iznad doline Mirne dok se noviji dio grada, tzv. Fontana, razvija u podnožju brda.

Danas je Buzet najpoznatiji kao "grad tartufa" zbog božanskog gomolja čija su najbolja "lovišta" u Istri smještena upravo u šumama uz dolinu Mirne. Ne mogu reći da ne volim dobru hranu te isprobavati nove okuse, međutim moji apetiti prelaze granice doživljaja koji prolaze isključivo kroz želudac, tako da, kada se spoje predivni vidici i lijepo vrijeme uz dobro društvo – imam sve pretpostavke za vrhunski doživljaj.

I tako, po planu, osvanuli smo tog predivnoga sunčanoga nedjeljnog jutra baš u Buzetu s namjerom da obidemo sta-

zu Sedam slapova rijeke Mirne. Iako sam znala da je Mirna nakon zime najbujnija, pa su tako i njeni slapovi tada puni snage – ipak jesen je predivno godišnje doba i ja sam je odabrala za posjet ovom pitoresknom kraju.

Iako je u rujnu kiša danima totalno natapala Hrvatsku uzduž i poprijeko, a ja se nadala da ću nadmudriti prirodu i vidjeti slapove u listopadu, među-

tim, rijeka Mirna je ove jeseni, kao i inače, tek potočić i to tek u gornjem toku, dok je u dolini korito gotovo suho. Srećom, sam kraj je prelijep (vjerujem u bilo koje godišnje doba), a staza zanimljiva cijelom svojom dužinom (nekih 13-15 km), a pokazalo se da su i ljudi iz tog kraja srdačni i gostoljubivi, koji rado ponude stolac i osvježanje nama planinarima. 🍷

Tulove grede

Napisao: Darko Dömötörffy

Seniori su ovaj tjedan odlučili obići Tulove grede, za neke još uvijek samo san. Uz nas je bio i "podmladak", Ivan. Krenuli smo u 6 iz Samobora i izašli s autoputa kod Svetog Roka. Makadamska cesta odvela nas je na prijevoj Mali Alan, a onda spustila do burobrana. Tu smo parkirali tutač, a iznad nas su se uzdigle vrletne bijele stijene Tulovih greda. Samobor nas je ispratio oblacima, a Velebit dočekao suncem, prekrasno. Nakon malo orijentacije i traženja markacije počeli smo ulaziti u svijet bajke – lagani uspon travnatom livadom. Dodatne markacije obilaznice Vila Velebita odškrinule su nam vrata čarobne ljepote. Pogotovo smo bili ushićeni vršnim dijelom i igrom prirode. Naprosto je šteta da cijelo područje Tulovih greda nije prohodno jer je ljepota neopisiva. Uspon na sam vrh baš i nije šala, no obavili smo ga. Na putu za vrh je uski prolaz koji je filter za one punašne (ha, uspio sam proći). Tu moram odati priznanje našem Dragi koji se kao vjeverica penje, a u hodanju ga je pratiti teško. S obzirom na vrućinu nismo nastavili planinariti, već smo osvježili tijelo morem u Rovanjskoj, a poslije kupanja odvezli smo se do Prašine na ručak.

Pa ipak mi smo seniori! 🍷

Jesenska idila na Žumberku

Napisao: Darko Dömötörffy; Fotografije: Darko Dömötörffy

Prekrasan dan i zlatno žute breze donijele su radost u tmurne jesenje dane. Žumberak je divan u ovo doba godine, prozračan, obojen. Nespokoj je samo unijelo rušenje stabala, blato i nemar onih koji to rade u blizini lovačke kuće nad Gričem. Najljepši dio puta je između Ječmišta i Pliješa gdje su se na livadama smjestile breze nevino bijelog tijela i zlatne kose. Žalosno je što te divne livade s kojih se pruža pogled na Žumberak i Pokuplje polako pokriva šuma. Način života to nemilosrdno i grubo donosi i tu nema pomoći. Zbog hladnoće više nema gljiva, a voljeli smo ih inače pripremiti na Vodicama. Možda dogodne. Sve u svemu još jedan lijep izlet. 🍷

Šugarska duliba u novom ruhu

Napisala: Vesna Pavlin; Fotografije: Brankica Kramarić

Na inicijativu HPS-a Ministarstvo zaštite okoliša izdalo je prije 1,5 godinu potrebnu dozvolu za obnovu skloništa na Šugarskoj dulibi.

Svi koji smo i prije dolazili na tu prekrasnu lokaciju, bili smo zadovoljni što će se priroda ukasiti jednom novom arhitektonskom ljepoticom. Stari, ružni kontejner pretvorio se preko noći u objekt s dva velika kaljena prozora, sa spremnikom za kišnicu, sa solarnim panelom.... Unutarnje uređenje kao iz IKEA-ina dućana, a po mjeri planinara. Tijekom samih radova oduševilo je oko 5 tona otpada (što iz starog kontejnera što iz okolice njegove). I sve to zahvaljujući arhitektu Ivanu Juretiću, Damiru Armanu i ostalim zaljubljenicima u planine i prirodu.

Kako bismo se i same uvjerile u tu preobrazbu, nas četiri smo, naglo i brzo, odlučile za vikend otići do skloništa. Uvijek puna ideja-Vlasta, uvijek za akciju-Brankica, uvijek organizirana-Danijela i ja, koja ni u ludilu ne propušta takve izazove, krenule smo autom preko Gospića i Karlobaga pa do Lukovog Šugar-

ja. Odlično markiranom stazom, po lijepom, sunčanom danu, nakon 6 sati hoda i odmaranja došle smo do odredišta.

Možda smo bez daha ostale i zbog manjka kondicije, ali smo bez daha ostale svakako i zbog novog izgleda starog kontejnera. Bez teksta smo zadivljeno razgledavale sklonište. Nekako smo se nadale da neće biti puno planinara jer u sklonište stane 12-ak osoba, ali, naravno, desilo se upravo suprotno. Bilo nas je preko 20, a tijekom večeri još su stizali i novi.

I kako to biva među ljudima dobre volje, mjesta je bilo taman. Neki unutra na ležajevima, neki po podu, a neki vani uz vatru proveli su noć bez stresa. Nakon kavice i jutarnje meze, nastavile smo hodati prema Panosu. I opet po lijepom, sunčanom danu, nonšalantno smo nakon 2 sata došle do Panosa. Nakon odmora, razgledavanja davno napuštenog i devastiranog vojnog objekta tek smo oko 13.00 sati krenule stazom prema moru kako bismo zaokružile dvodnevno hodanje.

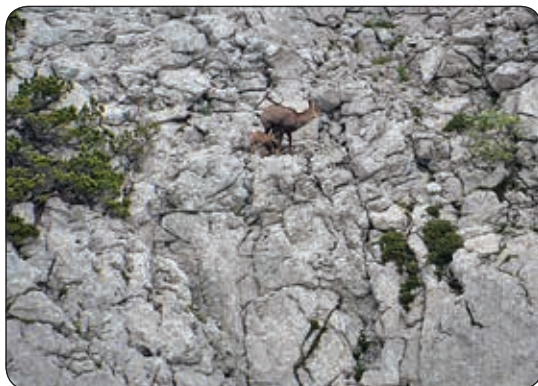
Prije polaska još na skloništu su nas blago upozorili da je ta staza od Panosa prema moru do mjesta Križanca malo zapuštena i da su markacije rijetko postavljene. Hmmm, to bi bila optimistična varijanta! Nakon pola sata hoda počeli su problemi. Markacije ili uopće nema, ili se slabo vidi, ili je na potpuno nevidljivom mjestu iliili....Na nekim dijelovima smo ju tražile i po pola sata.

A tek da vidite kako izgleda potpuno neprohodna staza. Trnje, grane, srušeni suhozidi, urušeni stanovi, gusto grmlje i tako nekoliko sati. Svaki put kada bi ugledale markaciju kao da smo dobile glavni zgoditak. Naravno da smo hodali puževim korakom jer je svako kretanje bilo na principu pokušaj-pogreška.

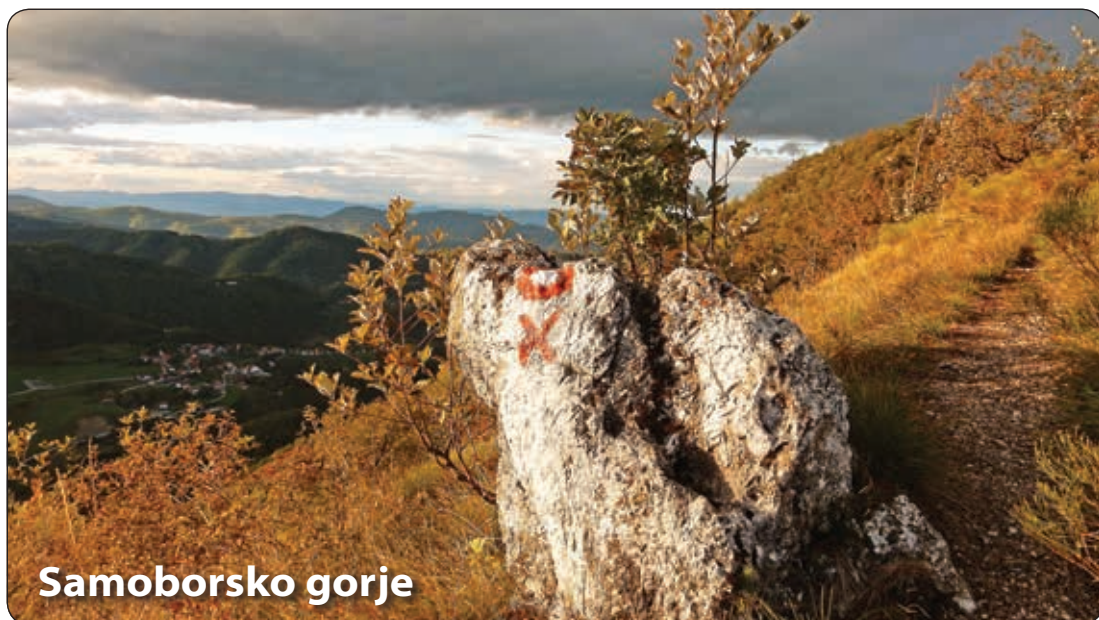
I eto, nakon dodatnih 7 sati hoda, i noć i mi stigli smo u isto vrijeme do magistrale, do Križanca. Po auto sam skoknula nazad u Lukovo Šugarje, kako bi prijevoz za ostatak ekipe bio odmah pri ruci. Karlobag-piva-dobre vibracije-umor-zadovoljstvo-povratak. 📍

Sažetak godine u fotkama

Kozjak

Samoborsko gorje

Zečjak

Sažetak godine u fotkama

Samoborska obilaznica 1958. – 2018.

Pripremio: Zdenko Kristijan

Samoborska obilaznica je otvorena prigodnim pohodom 9. studenog 1958. pod nazivom Kružni planinarski put „Kroz Samoborsko gorje“. Kružni put je skraćeni naziv koji se često koristio. Od 2003. mijenja ime i naziva se Samoborska obilaznica.

Pripreme za osnutak Kružnog puta trajale su godinu dana. Prva ideja o samoborskoj transverzali je objavljena 13. listopada 1957. u referatu Ivice Sudnika, predsjednika PD Japetića na prvom savjetovanju planinarskih društava koja djeluju u Samoborskom gorju. Predložena je slijedeća trasa: Samobor – Okić-grad – vrh Plešivica – Oštrc – Lipovec-grad – Šoićeva kuća – Cerinski vir – Japetić – Noršić Selo – Budinjak – Kalje – Sošice. Iniciran je osnutak komisije od predstavnika više društava i predložena su tri naziva buduće obilaznice:

- Markiranim putovima kroz Samoborsko gorje
- Planinarskim stazama kroz Samoborsko gorje
- Vrhovima i dolinama Samoborskog gorja

PD „Maks Plotnikov“ iz Samobora je na savjetovanje došao s prijedlogom da se izostavi dio puta kroz Žumberak (Noršić selo – Sošice) te da se uključi put od željezničke stanice Zdenčina na Okić-grad. Na drugo savjetovanje na Žitnici 17. studenog 1957. stigli su predstavnici planinarskih društava; „Japetić“ i „M. Plotnikov“ iz Samobora,

„Željezničar“ iz Zagreba, „Jastrebarsko“ i „Dubovac“ iz Karlovca.

Mišljenje većine je bilo da transverzala bude kružna i da ne obuhvaća Žumberak. U prosincu je održano treće savjetovanje, a četvrto i peto u prvoj polovici 1958.

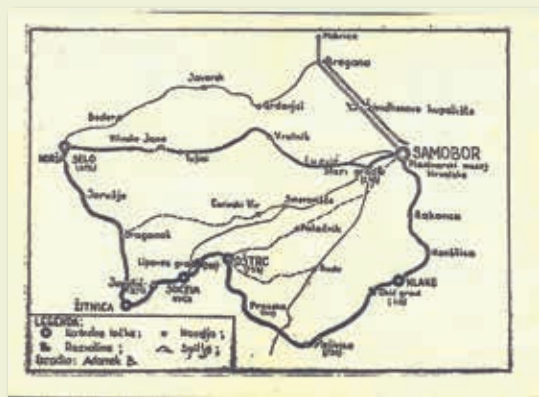
Prihvaćena je trasa zacrtana na prvom savjetovanju s povratkom iz Noršić Sela u Breganu ili preko Vilinskih jama i dolinom potoka Ludvića u Samobor. Dogovaralo se i o markiranju, izdavanju iskaznice Kružnog puta i kontrolnim točkama. Tiskano je tisuću iskaznica s nazivom: Kružni planinarski put „Kroz Samoborsko gorje“. Osnivači su planinarska društva „Japetić“ i „M. Plotnikov“ i „Željezničar“. Nakon nekoliko godina Kružni put je preuzeo PD „Japetić“. Iz praktičnih razloga izdavanje značaka je obavljao Ivica Sudnik.

PD „Dubovac“ i „Jastrebarsko“ odlučili su se za obilaznicu koja je vodila od Jastrebarskog do Japetića i dalje Žumberkom. Nova obilaznica je otvorena također 1958. pod nazivom „Karlovačka transverzala“.

Planinari su dobro prihvatili Kružni put. Kontrolne točke na Okiću, Plešivici, Oštrcu i Japetiću su se obilazile bez problema, no odlazak u udaljeno Noršić Selo i povratak u Samobor trajao je čitav dan. Od 1958. do danas je preko 450 članova „Japetića“ obišlo Kružni put / Samoborsku obilaznicu. Samoborska obilaznica je zaslužna da je Samoborsko gorje upoznalo preko 6000 planinara iz Zagreba, Hrvatske i okolnih država.

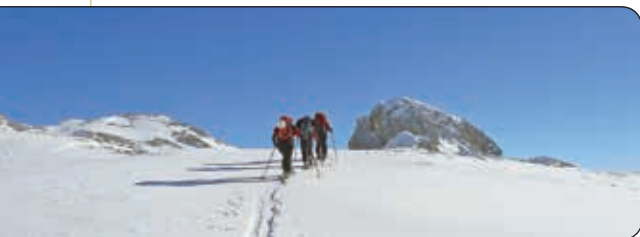
Šezdesetu obljetnicu Samoborske obilaznice obilježavamo s dvije akcije. Prva akcija je Japetićev pohod u svibnju 2018. kada planiramo obilježiti obljetnicu te u okviru pohoda obići tri kontrolne točke Samoborske obilaznice. U drugoj bi akciji, u mjesecu studenom na predavanju uz diapozitive, prikazali ljepote Samoborskog gorja te kontrolne točke Samoborske obilaznice. Isto predavanje želimo održati i u drugim planinarskim društvima i upoznati ih s manje poznatim predjelima Samoborskog gorja. 📍

Skica trase Kružnog puta 1958. Nacrtao: Branko Adamek

Kanjavec turno

Napisala i fotografirala: Lovorka Alić

Juhuuu, ide se na Kanjavec! Osim zadivljujućih snježnih prostranstava oko Triglava koja su sama po sebi poseban alpski doživljaj, turnoskijaški uspon na Kanjavec, kao najviši vrh u Julijskim Alpama koji je dosežan na skijama, jedinstven je izazov i prava poslastica. Tura je dugačka i fizički naporna. Oko 35 km okolo naokolo po alpskim skrivenim kutcima, s nekih 2200 m uspona, i onda isto toliko beskonačno spusta. Prognoza je bila dobra, u petak nešto kiše koja prelazi u snijeg, subota i nedjelja sunčano s nešto oblačaka, lavinska opasnost 2. Mada mi je kondicija jedva dovoljna za pola te ture, predomišljala sam se ravno 5 sekundi. Pa tko bi propustio!

Plan je da se u petak popnemo po mulateri na Komnu, u subotu odšetamo dolinom Triglavskih jezera do Prehodavaca, a u nedjelju skoknemo na Kanjavec i za Debelim vrhom se spustimo u Staru fužinu.

Od Koče pri Savici (653 m) krećemo u petak oko 8 navečer, kiša poprilično pada, kamenje proviruje kroz snježnu podlogu tako da ne možemo ići na skijama, nego ih stavljamo na i ovako pretežak ruksak. Sve čekam da kiša prijeđe u snijeg pa da stanem na skije, ali kiša nikako da stane. Nakon trifrtalj sata nošenja ipak stavljam skije na noge pa neka mi se cuki namoče! Ramena su mi zahvalna što nose 5 kila manje i nastavljam po ostatku od 48 serpentina, kroz Pekel gdje konačno kiša prelazi u snijeg, do Doma na Komni (1520). Treba mi 3 sata i 20 min, stižem nekih 50 minuta iza ostalih, koji su, očito, u puno boljoj formi od mene. Gore je veselo društvo, nakon piva odlazimo na spavanje oko 1, a društvo nastavlja tulum.

Do jutra mi se sve osušilo na kaminu, radijatoru, u sušioni. S Komne krećemo tek oko 9, putem

koji sam dobro utvrdila na turi prije 2 godine na Kalu, Lopučnici, Koči pri Triglavskih jezerih (1685 m). Stižemo za neka 3 sata. Kratka pauza na suncu koje ubrzo zamjenjuju oblaci, pa čak i par pahulja snijega. Nastavljamo Dolinom Triglavskih jezera, okruženi Velikim špičjem i Zelnaricama, do Zasavske kočice na Prehodavcima (2071 m). Taj dio moramo prtiti i tražiti idealnu putanju jer više nema špure. Ja se šlepam na kraju kolone i stižem za 3 i pol sata, pola sata iza ostalih. Zimska soba, tj zasebno sklonište pored kočice, obnovljeno je i lijepo uređeno, opskrbljeno dekama i svjetlom! Grijanja, naravno, nema, ali skupilo se nas 6 + još 3 Slovenca tako da je temperatura u skloništu bila oko ugodnih 0 stupnjeva C.

Budi nas vedro, sunčano jutro i nastavljamo uspon na Hribarice (2306 m) i Kanjavec (2568 m) pod budnim okom jednog crvenog balona koji se digao iz Trente. Kakav li je tek pogled iz tog balona!? Trebalo bi jednom isprobati i tu varijantu. Desni Kanjavec je već poskijan, stvarno nema kutka gdje Slovenci već nisu bili! Već sam potpuno iscrpljena i čekam na Hribaricama da se ostali vrate s Kanjavca. Nastavljamo spust prema mističnom Debelom vrhu, opet stavljamo cucke da priječimo njegova strma pobočja, i konačno kreće pravi spust u dolinu. Prvo prema Lazovškom prevalu (1966 m) po skorenom snijegu koji na mjestima propada prilikom zavoja, a dalje po mekšoj podlozi, taman za ugodno skijanje sve do pastirskih starinskih kućica, sada vikendica, V Lazu (1560 m). Nakon pauze slijedi još oko sat i pol hoda kroz idiličnu crnogoricu do Koče na Pl. pri Jezeru (1453 m) pa naporan spust uskom stazicom kroz šumu, tzv. rodeo, do doline Blato (1147 m). Jedva čekam da dođemo na šumsku cestu jer me nogice više ne slušaju, a i mrak se sve više uvlači u šumu. Ali ni cesta nije neka sreća, skroz ledena sa 5-10 cm dubokim kolotrazima. Kvadricepsi vrište, skijam u plugu i pravim pauze svakih par minuta. Ipak bolje i to nego da nosimo skije još tih 7 km do Stare fužine.

Mudro smo se razdvojili još na Planini pri Jezeru jer je brzi Vanja otišao naprijed po auto i presreo nas negdje na 2 km od Stare fužine. I sad još samo 3 sata vožnje i prije 10 smo već doma! 🏠

Kako je to izgledalo u 2017.

Napisao i fotografirao: Darko Dömötörfy

U protekloj godini dana Samoborsku obilaznicu obišlo je 37 planinara. Brojčana zastupljenost društava izgleda ovako, najviše obilaznika bilo je iz Kranja 7, a zatim slijede: Japetić 4, Zagreb-Matica 4, Pinklec i Kapela po 3, Zanatlija i Željezničar po 2, a po 1 Biokovo, Goršćica, Gradina, Ivančica, Lipa, Nazarje, PIT Beograd, Runolist i Zmajevac. Osim tog tu su i 3 planinara koji nisu članovi ni jednog društva.

Da spomenemo članove našeg društva koji su obišli Samoborsku obilaznicu:

- MARC JEFFERY
- NATALI JEFFERY
- VJEKA VALEČIĆ
- IGOR SLUNJSKI

Iz PD-a Pinklec završili su je:

- ANICA PLANINŠEK
- KARMEN HAJDUK
- SANDRA ŠABARIĆ

Gledajući dinamiku obilaska, planinari su većim dijelom poslali dnevnik na ovjeru tijekom prvih 7 mjeseci. Broj zaprimljenih obilaznica u posljednja 4 mjeseca je samo 5.

Broj značaka izrađenih 2014. bio je pri kraju pa se pristupilo procesu izrade novih 200 komada i to od broja 6201-6400. 📌

Hrvatska planinarska obilaznica 2017.

Do danas je **48** naših članova obišlo Hrvatsku planinarsku obilaznicu. Članovi **HPD „Japetić“** koji su u 2017. primili priznanja Hrvatske planinarske obilaznice (do 1.12. 2017.) su:

- **Toni i Davorka Vuković** – brončana značka
- **Tomislav Strilić** – brončana i srebrna značka
- **Marcel Vuković** – brončana, srebrna i zlatna značka te posebno i visoko priznanje
- **Milan Šoštaric** – visoko priznanje

Iz drugih planinarskih društava Samobora i Sv. Nedelje priznanja su dobili:

Iz HPD „Sveti Patrik“, Samobor:

- **Iva i Tomislav Martinelli** – srebrna značka

Iz PD „Pinklec“, Sveta Nedelja:

- **Neva Škugor, Vlasta Iviček-Gađa** – brončana značka
- **Amalija Jarnjak** – brončana, srebrna i zlatna značka
- **Mladen Planinšek** – zlatna značka i posebno priznanje
- **Zoran Jurišan, Sandra Šabarić i Karmen Hajduk** – posebno priznanje

Iz PD „Sveti Rok“, Sveta Nedelja:

- **Dragutin Vojvodić** – brončana značka
- **Ljerka Katanec** – srebrna značka

Plan izleta 2018.

DATUM	DAN	IZLET	TEŽINA	VODI
14. 1. 2017.	ned	Samoborsko gorje		Darko Dömötörfy
20. 1. 2017.	sub	Zbrda zdola – Oštrc/V.dol	lagano	Mali planinari
21. 1. 2017.	ned	Vincekov pohod		
4. 2. 2017.	ned	Vodice	srednje	Vesna Pavlin
11. 2. 2017.	ned	Valentinovo (14.2.)		Tamara Kalaica
3. 3. 2017.	sub	Po domaćem terenu – Samoborsko gorje	lagano	Mali planinari
4. 3. 2017.	ned	101 žena na Japetiću	lagano	Tamara Kalaica
24. – 25.3. 2017.	ned	dvodnevni završni izlet Opće plinarske škole	poučno	
7. 4. 2017.	sub	Upoznaj Žumberak – Budinjak – edukativne radionice	lagano	Mali planinari
7. 4. 2017.	sub	Otok Krk: Kanjon Vrženica – Mala Luka	zahtjevno	Nenad Greblički
14. – 15.4. 2017.	ned	Staza malog Princa	srednje	Tamara Kalaica
21. 4. 2017.	sub	Russov pohod na Medvednici	lagano	Zdenko Kristijan
22. 4. 2017.	ned	Dan planeta Zemlje	radno	Izvršni odbor
5. – 6.5. 2017.	ned	Šugarska duliba	srednje	Vesna Pavlin
12. 5. 2017.	sub	Iza vira čuči vragec – Zeleni vir i Vražji prolaz		Mali planinari
19. 5. 2017.	sub	Lisca	zahtjevno	Tamara Kalaica
20. 5. 2017.	ned	JAPETIČEV POHOD	lagano	Izvršni odbor
27. 5. 2017.	ned	20 godišnjica PK SCOUT/ pohod PD Vrapče zapadna Medvednica		PK Scout
2. – 3.6. 2017.	ned	Logor na Koretićima	zabavno	Mali planinari
30.6. – 1.7. 2017.	ned	JAPETIČEV DAN (Velebit – završni dvodnevni izlet)	srednje	Mali planinari
8. 7. 2017.	ned	Mala Mojstrovka (Julijske Alpe)	zahtjevno	Bojan Horvat
29. 7. 2017.	ned	Skuta (Kamniške Alpe)	zahtjevno	Bojan Horvat
1. 9. 2017.	sub	Mangart (Julijske Alpe)	zahtjevno	Bojan Horvat
2. 9. 2017.	ned	Prisojnik (Julijske Alpe)	zahtjevno	Bojan Horvat
15. – 16.9. 2017.	ned	Dabarski kukovi	srednje	Nikola Skendrović
22. – 23.9. 2017.	ned	Scoutski put	srednje	PK Scout
30. 9. 2017.	ned	Samarske stijene	srednje	Vesna Pavlin
7. 10. 2017.	ned	Bjelolasica	lagano	Robert Cvetković
14. 10. 2017.	ned	Žumberak gljivarski izlet	lagano	Darko Dömötörfy i Tomica Strlič
21. 10. 2017.	ned	SUDNIKOV POHOD	lagano	Izvršni odbor
27. 10. 2017.	sub	Vinodol: Staza kamenih stupi	zahtjevno	Nenad Greblički
1. 11. 2017.	čet	31.10 noćni pohod na Japetić (Dan svih svetih)	lagano	
4. 11. 2017.	ned	Rogla	srednje	Darko Dömötörfy
17. 11. 2017.	sub	Samoborska obilaznica KT3 i KT4	lagano	Kinga Nuić
18. 11. 2017.	ned	Žumberak	srednje	Branka Fabek
25. 11. 2017.	ned	Samoborska obilaznica KT 17	lagano	Kinga Nuić i Branka Fabek
2. 12. 2017.	ned	Cerinski vir – Japetić	lagano	Tamara Kalaica i Vesna Pavlin
22. 12. 2017.	sub	Podčetrtak	lagano	Tamara Kalaica